

Sygn. akt VI ACa 1816/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Mariusz Łodko

Sędziowie: SA Małgorzata Kuracka

SO del. Tomasz Szanciło

Protokolant: Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2017 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko P. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 lipca 2015 r.

sygn. akt XXV C 761/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od P. S. na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1816/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym na podstawie weksla, że pozwani P. S. oraz A. S. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda kwotę 109.218,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu.

Nakazem zapłaty z dnia 29 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanym aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 109.218,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w kwocie 4.966 zł w tym 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego nakazu zarzuty, wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do ich złożenia wniósł pozwany P. S., a postanowieniem z dnia 6 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Warszawie przywrócił pozwanemu termin do wniesienia zarzutów.

Powód wnosił o utrzymanie nakazu zapłaty w mocy.

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 r., wydanym przeciwko P. S. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał w mocy powyższy nakaz zapłaty.

Rozstrzygnięcie Sądu zostało oparte na następujących ustaleniach i rozważaniach.

Powód zawarł z pozwanym umowę leasingu nr (...) z dnia 25 listopada 2009 r. na podstawie której, w zamian za ustalone umownie wynagrodzenie, powód oddał pozwanemu do używania i pobierania pożytków samochód ciężarowy marki V. (...). Zabezpieczenie powyższej umowy stanowił weksel własny in blanco wystawiony wraz z deklaracją wekslową przez pozwanego, a poręczony przez powódkę A. S.. W trakcie trwania umowy pozwany nie dokonał umówionych płatności na rzecz powoda, w terminie Okresowych Opłat Leasingowych za miesiąc sierpień 2010 r. oraz wrzesień 2010 r., pomimo wezwania przez powoda pismem z dnia 17 września 2010 r. do uregulowania powstałych zaległości. Pomimo wyznaczenia przez powoda dodatkowego terminu na uregulowanie zaległości, pozwany nie uregulował zobowiązania w wyznaczonym terminie. W związku z powyższym powód na podstawie art. 7 § 3 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu pismem z dnia 12 października 2010 r. przedterminowo rozwiązał Umowę Leasingu z pozwanym. Dopiero w momencie wypowiedzenia w/w umowy, pozwany w dniu 15 listopada 2010 r. wpłacił zaległe Okresowe Opłaty Leasingowe. Pozwany pomimo, iż Umowa Leasingu została skutecznie wypowiedziana nie zwrócił powodowi przedmiotu Leasingu. Wobec braku zapłaty oraz zwrotu Przedmiotu Leasingu, powód w dniu 26 listopada 2012 r. dokonał rozliczenia Umowy Leasingu. Rozliczenie zostało przesłane pozwanemu wraz z wezwaniem do zapłaty z dnia 26 listopada 2012 r. Wobec braku zapłaty powód zgodnie z treścią swojego wezwania, wypełnił weksel własny pozwanym w dniu 18 grudnia 2012 r. i przedstawił go pozwanym do zapłaty. Objęta wezwaniem kwota nie została jednak przez pozwanego zapłacona, a weksel nie został wykupiony.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, iż roszczenie jakie powód skierował na drogę niniejszego postępowania oparł na zobowiązaniu wekslowym. Zgodnie zatem z art. 485 k.p.c, powód celem rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w postępowaniu nakazowym zobowiązany był do złożenia jedynie oryginału weksla zawierającego wszelkie niezbędne dla jego ważności rekwizyty. Dopiero natomiast wskutek wniesienia zarzutów, przedstawił wszelkie dokumenty związane ze stosunkiem podstawowym w tym w szczególności umowę leasingu, oświadczenie o jej wypowiedzeniu oraz deklarację wekslową. Powyższe dokumenty są również w posiadaniu pozwanego. Pozwany nie dołączył ich jednak do swoich zarzutów, choć był do tego zobowiązany.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego dotyczącego błędnego określania adresu przez powoda, Sąd I instancji zgodził się ze stanowiskiem powoda, iż zgodnie z treścią deklaracji wekslowej, powód zobowiązany był do kierowania wszelkich wezwań związanych z odpowiedzialnością wekslową pozwanego na adres wskazany przez pozwanego w samej deklaracji. Powództwo zostało oparte o stosunek wekslowy, powód w treści pozwu, również wskazał adres podany przez pozwanego w deklaracji wekslowej.

Za nieuzasadniony Sąd Okręgowy uznał również zarzut pozwanego dotyczący „nieprawdziwych” informacji zawartych w rozliczeniu Umowy Leasingu. Pozwany przedstawiając powyższy zarzut nie określił precyzyjnie dochodzonych twierdzeń. Powód dokonał rozliczenia Umowy Leasingu w oparciu o jej postanowienia. Wbrew twierdzeniom pozwanego powód nie mógł w samym rozliczeniu zaliczyć ewentualnych korzyści jakie uzyskałby ze sprzedaży przedmiotu Leasingu, bowiem pozwany nie zwrócił go właścicielowi w określonym terminie pomimo otrzymania wezwania do zwrotu. Sąd miał przy tym na uwadze, że powód przygotował dodatkowe, szczegółowe rozliczenie Umowy Leasingu, wraz z wykazem kwoty zdyskontowanej. Przedmiotowe rozliczenie, zawiera również wpłatę jakiej dokonał pozwany, a o której wspomina w zarzutach.

W konsekwencji Sąd I instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanego, który nie wykazał stosownie do spoczywającego na nim obowiązku /art. 6 k.c./, iż roszczenie nie istnieje /wygasło/ z uwagi na jego splate, względnie, że z innych przyczyn jest niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, złożył pozwany P. S., który zarzucił: naruszenie przepisów postępowania i nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z naruszeniem art. 485 § 2 k.p.c., nieuwzględnienie

faktów i dowodów złożonych przez powoda, a potwierdzających argumentację pozwanego, tj. naruszenie art. 229 k.p.c., a nadto naruszenie prawa materialnego poprzez nieuwzględnienie zarzutów pozwanego do nakazu zapłaty o przedawnieniu roszczeń powoda na podstawie art. 118 k.c.

Podnosząc powyższe skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa, a nadto o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna.

Zarzut naruszenia art. 485 § 2 k.p.c. jest chybiony. Powódka dołączyła do pozwu weksel własny pozwanego, stanowiący właściwie wypełniony, wystawiony przez niego weksel in blanco, którego strona formalna nie budziła wątpliwości. Na jego podstawie stosownie do treści powyższego przepisu został wydany nakaz zapłaty. Natomiast to pozwany, jeżeli zarzucałby wypełnienie weksla niezgodnie z deklaracją, winien ją złożyć. Strona powodowa takowego obowiązku nie miała /art.10 w zw. z art.103 prawa wekslowego w zw. z art. 6 k.c./, choć ostatecznie zarówno deklarację, jak i pozostałe dokumenty, z których wynika przedmiotowe roszczenie złożyła. Natomiast klauzulę wykonalności Sąd nadaje prawomocnemu nakazowi zapłaty, stosownie do treści art. 776 k.p.c. w zw. art. 777 § 1 pkt.1 k.p.c. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem zarzuty zostały złożone po terminie, który ostatecznie został przywrócony. Ponadto, jeżeli chodzi o okres po wydaniu w dniu 6 czerwca 2014 r. postanowienia o przywróceniu powyższego terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty, należy zwrócić uwagę na treść art 492 § 3 k.p.c., zgodnie z którym nakaz zapłaty wydany na podstawie weksla staje się natychmiast wykonalny po upływie terminu do zaspokojenia roszczenia. W razie wniesienia zarzutów sąd może natomiast na stosowny wniosek pozwanego wstrzymać wykonanie nakazu.

Chybione jest również powoływanie się przez skarżącego na art. 229 k.p.c., albowiem powód nie przyznał żadnych faktów, które mogłyby wskazywać, iż roszczenie jest niezasadne.

Natomiast odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia /art. 118 k.c./ to również należy wskazać, iż jest on nietrafny, a opiera się on na nieporozumieniu co do instytucji prawnych, z którymi pozwany miał do czynienia w przedmiotowej sprawie. W dacie wypełnienia weksla, który zawiera termin płatności 18 grudnia 2012 r. roszczenie ze stosunku podstawowego nie było przedawnione, co zostanie uzasadnione w dalszych rozważaniach. Nawet pozwany zresztą odnośnie tej daty takich twierdzeń nie formułował. Z kolei roszczenie z weksla przedawnia się stosownie do treści art.70 w zw. z art.103 prawa wekslowego w terminie trzech lat od dnia płatności weksla, a więc z dniem 18 grudnia 2015 r., zaś pozew został złożony w dniu 3 października 2013 r.

Jeżeli natomiast chodzi o termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, to rozumowanie pozwanego łączącego termin przedawnienia roszczeń z datą płatności faktury z dnia 1 września 2010 r. o nr (...), tj. 15 września 2010 r. /k-69/ jest niewłaściwe. Faktura ta została bowiem przez pozwanego spłacona w dniu 15 listopada 2010 r. wspólnie z fakturą z dnia 2 sierpnia 2010 o nr (...)potwierdzenie płatności - k 76/. Natomiast roszczenie ze stosunku podstawowego, którego dochodzi strona powodowa ma charakter roszczenia odszkodowawczego, w skład którego wchodzi należności szczegółowo wymienione w rozliczeniu umowy leasingu /k - 77/.

Roszczenia te stały się wymagalne w związku z dokonaniem w dniu 12 października 2010 r. wypowiedzeniem umowy /k - 73/. W związku z brakiem zwrotu przedmiotu leasingu powód w dniu 26 listopada 2012 r. dokonał naliczenia wszystkich przedmiotowych należności, do których wezwanie zostało przesłane pozwanemu /okoliczności ustalone przez Sąd, nie zakwestionowane w apelacji/. W związku z tym gdyby nawet przyjąć najwcześniejszą możliwą datę wymagalności /art. 120 § 1 zd. 2 k.c./, to nie byłaby ona wcześniejsza niż 12 października 2010 r. W konsekwencji roszczenie najwcześniej przedawniłoby się w dniu 12 października 2013 r. W związku tym zarówno w dacie wypełnienia weksla, jak i w dacie złożenia pozwu /gdyby hipotetycznie nawet założyć, iż byłoby dochodzone wyłącznie ze stosunku podstawowego/ nie było ono przedawnione.

W tym stanie rzeczy apelacja jako bezzasadna na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu, zaś orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia treść art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.